

Endelig ſattes Sagens Overgang til 3die Behandling under Afſtemning og vedtoges med 67 Stemmer mod 9.

Ændringsforſlag til Sagens 3die Behandling indſaldtes til førſtkommende Mandag Middag Kl. 1.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen:

Eneſte Behandling af „Forſlag til Lov om Penſion til forhenværende konſtitueret Chef for det 5te Udſkrivningsdiſtrikt, Statsraad S. M. Dwiſt.“

(Lovforſlaget findes i Tillæg C. Sp. 149—50. Sagens 3die Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 983—84.)

Der var til denne Behandling ſtillet følgende Ændringsforſlag:

Af Bach, Søren Jørgenſen og Nugaard:

§ Linie 3 ſættes: „1,200“ iſtedetfor: „1,350“.

Ændringsforſlaget og Lovforſlaget ſattes under Forhandling.

Søren Jørgenſen: Den Strid, ſom er fremkommet mellem Folkethinget og Landſthinget angaaende den Sag, ſom vi her have til Behandling, har egentlig ſin Grund i den Maade, hvorpaa den forrige Juſtitsminiſter ſtillede ſig dertil. Han vilde nemlig indføre et nyt Princip, ſom Folkethinget ikke syntes om; han vilde have vedtaget, at en Embedsmand, der var konſtitueret, ſkulde være ligeſaafuldt penſionsberettiget, ſom om han havde været kongelig udnævnt. Dette var imidlertid Noget, ſom Folkethinget ikke syntes om. Man vil alſaa ſe, at det ikke var Folkethinget, ſom vilde indføre noget Nyt, men den daværende Juſtitsminiſter. Den nuværende Juſtitsminiſter ſynes at tage Sagen paa en anden Maade, idet han, ſaavidt jeg kan ſkønne, gaar ud fra at vilde ſe at ſaa os til at bevilge en Sum ſaa ſtor ſom vel muligt til den aſſedigede Embedsmand, ſom der her er Tale om. Begge

Maader at tage denne Sag paa forekommer mig at være lige uheldige; thi derved bevirker man, at der bliver en Strid mellem Folkethinget og Landſthinget angaaende en ſaa ubetydelig Sag ſom denne. Hvis man vil efterſe Rigsdagstidenden fra den Tid, da der blev forlangt Penſion til de aſſedigede Udſkrivningschefer Wolff og Bluhme, vil man finde, at da var der i Virkeligheden ingen Strid mellem Folkethinget og Landſthinget angaaende denne Sag, ligeſaaſlidt ſom der var nogen Strid derom mellem Miniſteren og Folkethinget; men dengang gif ogſaa Miniſteren eller Regjeringen frem paa en anden Maade. Den forlangte kun en lille Sum; den gif en Midbelvet mellem det, der kunde tilkomme de Paa-gjældende iſølge den Stilling, de før indtog, og det, der kunde tilkomme dem, derſom de havde været kongelig udnævnte. Hvis Miniſteren nu gif frem paa ſamme Maade, ſaa er jeg overbevist om, at den Strid, ſom der nu er mellem Folkethinget og Landſthinget angaaende denne Sag, ikke vilde være opſtaaet. Naar Folkethinget iſjor gif ind paa at give 1,200 Rd. i Penſion til den Udſkrivningschef, ſom der her er Tale om, ſaa var det ikke, fordi det anſaa denne Sum for at være rigtig og paſſende, nei, naar man ſkulde følge den Vej, ſom man forhen var gaaet, ſkulde man ikke gaa ſaa høit, ſaa maatte man nøies med 1,000 Rd., og det blev ogſaa vedtaget flere Gange, jeg tror baade ved 2den og 3die og eneſte Behandling i Folkethinget. Men naar Folkethinget alligevel gif ind paa at give 1,200 Rd., ſaa var det ene og alene, fordi man ønskede at komme til Overenskomſt med Landſthinget og den daværende Juſtitsminiſter; men dette Haab glippede alligevel, der kom ingen Enighed tilſtede. Nu vil man maaffe ſige, at det ikke har ſaa ſtort at betyde, om man ogſaa gav 1,505 Rd., ſaaledes ſom der blev forlangt, til den aſſedigede Udſkrivningschef. Dertil vil jeg ſvare, at derſom det var ham alene, Sagen dreiede ſig om, ſaa havde det ikke ſtort at betyde, men det vide vi jo, at det kunde drage andre Følger efter ſig, og hvis det Ordſprog, ſom ſiger, at mange Bekke ſmaa let kunne blive til en ſtor Å, nogensinde kan finde Gylldighed og